

Таким чином, вивчення й осмислення поняття лідерства свідчить про те, що погляд на його сутність та значущість змінюються залежно від часу та соціально-економічного стану країн, проте можна зробити висновок, що лідерство – являється тим видом діяльності, який пронизує всю систему управління. Неможливо досконало виконувати функції планування, організації, мотивації і контролю, якщо немає ефективного керівництва і лідерів, здатних заохочувати інших працівників, позитивно впливати на них і вести за собою, тим самим досягаючи благоприємних кінцевих результатів.

Формування лідерських якостей відбувається під впливом вроджених здібностей, а також постійної наполегливої праці над собою, практичного досвіду та набутих знань.

Отже, лідерство, перш за все, пов'язане з особистісними якостями. Якщо людина володіє цими якостями, або вони закладені в неї з народження, вона зможе ефективно, а головне, не використовуючи формальну владу вести послідовників у правильному напрямку для досягнення спільних цілей. Проте, якого б таланту від природи не було дано людині, лише постійне самовдосконалення, слідування сучасним науковим підходам може принести позитивний результат.

Список використаних джерел

1. Баєва О. Біологічні основи влади і лідерства / О. Баєва // Персонал. – 2006. – № 12. – с. 67.
2. Бєсєдін М. О. Основи менеджменту: оцінно-ситуаційний підхід / М. О. Бєсєдін, В. М. Нагаєв [Підручник] (модульний варіант). – К.: ЦУЛ, 2005. – 496 с.
3. Максвелл Дж. 21 беззаперечний закон лідерства / Дж. Максвелл // Закон впливу. – Харків: "Клуб Сімейного Дозвілля", – 2017. – 320 с.

Ірина САРАХМАН

Тернопільський національний економічний університет
м. Тернопіль
(науковий керівник: к.е.н., доцент, доцент кафедри
менеджменту та публічного управління Жуковська А.Ю.)

СУЧАСНІ ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ МЕНЕДЖМЕНТУ В УКРАЇНІ

Питання розвитку сучасного менеджменту через виокремлення та вирішення ряду проблем є надзвичайно актуальним для України. Хоч історично створена тенденція, яка полягає у низьких темпах економічного розвитку нашої Батьківщини, поступово припиняє своє існування, Україна досі не приєдналася до когорти «ринкових» країн світу. Наші фіаско в проведенні ряду економічних реформ пов'язані із відсутністю чітко визначеної стратегії кардинальної перебудови суспільства. Для того, щоб

уже вкотре не допускати грубих помилок в сучасному бізнесі, виникає потреба у розробці довготривалої стратегії, у вмінні розставляти пріоритети та знаходити оптимальні рішення в умовах нестабільності і невизначеності соціально-економічного життя в Україні, а відтак гостро постає необхідність розвитку менеджменту і менеджерів .

Менеджмент – це різновид діяльності, яка створює плани, відповідно до цілей організації та визначає час, місце, особу або групу осіб, які будуть виконувати виробничі завдання , формує робочі процедури на всіх стадіях управління та здійснює контроль.

В результаті аналізу поглядів науковців на стан вітчизняного менеджменту, виявлено проблему значного відставання рівня українського менеджменту в порівнянні з західним [1, с. 33]. Але, в той же час, необхідно брати до уваги те, що Україна є молодою країною і не має такого досвіду як, наприклад, США зі своєю більш ніж столітньою історією становлення і розвитку теорії та практики менеджменту. Історію ж українського менеджменту розглядають лише з початком формування корпоративного сектору економіки, тобто починаючи з 1992 року [2]. Але незважаючи на те, що минуло вже понад 20 років, нові світові тенденції в теорії та практиці менеджменту впроваджуються в сучасних вітчизняних підприємствах досить стримано [1, с. 33].

На сьогодні, системи менеджменту, що домінують на вітчизняних підприємствах, можна умовно поділити на три основні напрями:

1. Система менеджменту, що залишилася у спадок від радянських часів. Основними її ознаками є: жорстка централізація, слабка мотивація персоналу, активне використання адміністративних методів управління. Характерними рисами таких підприємств є низька продуктивність праці та конкурентоспроможність, нездатність підприємства вийти на зовнішні ринки через якість продукції тощо.

2. Система менеджменту, що сформувалася в малих та середніх підприємствах. Основні ознаки – максимально спрощена організаційна структура підприємства (як правило, лінійна), відсутність стратегії розвитку.

3. Система менеджменту, що була впроваджена іноземними компаніями або на основі досвіду іноземних компаній. Характерною рисою менеджменту даного виду є часткове впровадження іноземних підходів до управління [1, с. 33-34].

Тому на сьогоднішній день можна виділити ряд проблем менеджменту, з якими зустрічаються українські підприємства: скорочення, як наслідок зменшень масштабів організацій (часто на підприємствах звільняють значний відсоток працівників , або цілі підрозділи); несвоєчасність подання управлінням потрібної інформації для прийняття рішень, або ж недостатність цієї інформації; недотримання максимального рівня якості; низький рівень вмотивованості працівників [3, с. 122].

Для удосконалення існуючих систем менеджменту, які функціонують на

вітчизняних підприємствах, доцільно: відмовитись від системи ієрархічних принципів панування та здійснити перехід на партнерські відносини; впроваджувати інноваційні технології у всі сфери функціонування підприємств та практикувати креативний підхід до вирішення творчих запитань; прагнути до соціально обґрунтованого, а не до максимального прибутку; здійснити гнучкий перехід від однієї ролі до іншої відповідно до нових вимог сучасного ринку; запроваджувати на практиці принципи свободи, рівності та справедливості; не боятися експериментів [4, с. 97].

Отже, для того, щоб вирішити проблеми розвитку українського менеджменту в сучасних умовах, необхідно удосконалити теоретичні і методологічні підходи до використання менеджменту в практичній діяльності вітчизняних організацій. Важливою, невирішеною проблемою становлення менеджменту в Україні залишається формування сучасної культури організації. Велике значення при цьому надається стратегії та тактиці розвитку організації, які невід'ємні від процесу формування організаційної культури.

Список використаних джерел

1. Іванова Т.В. Сучасні проблеми та перспективи розвитку менеджменту / Т. В. Іванова. Сучасні проблеми менеджменту : матеріали XII міжнародної науково-практичної конференції (28 жовтня 2016 р.) – Київ : Національний авіаційний університет, 2016. – С. 35.

2. Сторожилова У. Л. Розвиток сучасного менеджменту в Україні / У. Л. Сторожилова, Д.Г. Йолкін [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.khai.edu/csp/nauchportal/Arhiv/EUPMG/2013/EUPMG413/Storozhil.pdf>

3. Нарольська В. Проблеми розвитку сучасного менеджменту і маркетингу/ В. Нарольська. матеріали студентської наукової конференції 26-27 квітня 2017 рік. – Полтава : Полтавська державна аграрна академія, 2016. – С. 122.

4. Будзан Б.П. Менеджмент в Україні: сучасність і перспективи / Б. П. Будзан. – К.: Основи, 2001. – 349 с.

Ольга СЕМЕНЮК

Тернопільський національний економічний університет
м. Тернопіль

(науковий керівник: к.е.н., доцент, доцент кафедри
менеджменту та публічного управління Дудкіна О.П.)

МОДЕРНІЗАЦІЯ ФУНКЦІОНАЛЬНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ДЕРЖАВНОГО ОРГАНУ В СИСТЕМІ ЗАХИСТУ ПРАВ СПОЖИВАЧІВ

Розвиток довіри громадян до державних установ та уряду країни є найбільш актуальною проблемою сучасного суспільства. У створенні